

FFP OKTOBER-79

RV INN I 17 KOMMUNE STYRER MED 21 REPRESENTANTER :

Valgskred i Notodden

BERGEN LUKTET PÅ 2. MANDAG

— Trodde himmelen
— skulle falle ned

Vågan: Toern på vippen — Vant på
— Enkret kamp

ALF ERIK VOLLEN I HARSTAD

ROMSØ:

Alstahaug

Vil SV stemme

RV inn i

formannsskapet?

TRONDHEIM:
Mer å hente

«Mikro-
skopisk»
rørsle slo
til i Ålesund

MOSS: Lokal valg-
kamp ga framgang

HAMMERFEST:

— Ikke noe blaff

- Derfor vant

**RØROS
INN**

vi i Odda

HORTEN: RV kan av-
gjøre ordførervalget

OSLO

INNHold:

Om å presse folk ut av partiet	s.3
Oslo-planen må forkastes	s.4
Om omorganisering av UDS - kritikk og kommentarer	s.5
Organisering - svar på kritikk	s.7
Om krisa internt	s.9
DS' analyse av krisa	s.10
Situasjonen i Oslo-organisasjonen - høyreavvik i ledelsen	s.13
Om 17.mai 1979	s.15
Om 1.mai-underskuddet 1978	s.15
Kjøp - les - diskuter !	s.16

OM Å PRESSE FOLK UT AV PARTIET

Fra 3 jenter i ai avd. for å fortelle hva som hendte hos oss og hva vi kanskje har lært av det. For å høre om flere har lignende erfaringer og hva flere mener om det.

Hos oss var vi på god vei til å presse et par kamerater ut av partiet i fjor vinter. Begge to hadde de vært uenige i politiske linjer, bl.a. faglig på hva de skulle foreta seg på arbeidsplassen sin og hva som ikke passa å gjøre for dem.

Det var sånne motsigelser, uenighet i politiske linjer og taktikk som førte til at de skulle presses ut av partiet ved et bakholdsangrep fra avd.styret som altså ble mislykka. Og det ble mislykka takket være først og fremst de to sjøll, men også andre i avd. protesterte.

Men fra de protestene og til at vi lærte noe av det, gikk det lang tid. For saken ble stukket vekk i lang tid. Alt dette skjedde mens partiet skulle ta ekstre i i kampen mot byråkrati og få fram mest mulig kritikk og misforhold....

På den tida ville vi, med avd.styret i spissen, pålemt folk som kom med kritikk på partiets politiske linjer og indre forhold, folk som (i avd.s målestokk) i hvert fall hadde et godt grunnlag for arbeidet sitt blant uorganiserte folk! Nå har vi begynt å skjønne dette å det er bra. Men hvor utbredt er sånn sekteriske tendenser i partiet? Hvor utbredt er ideene om at folk med motsigelsertilt partiets politikk må UT av partiet? Blir vi for fort og lettvtint enig med partiledelsens linjer? De to kameratene som blei forsøkt pressa ut krevde blant annet å få diskutere og legge opp en taktikk for sin arbeidsplass. De mente de kunne ikke ta opp alle ting, men måtte finne fram til hva som var viktigst der og om det gikk an å samarbeide med en sosialdemokrat.

Mot dette ble det sagt at de

"kjørte høyre, ropte etter taktikk som et skalkeskjul for å slippe å gjøre noe." Men så snart som for eks. H.Gråtopp begynte å skrive artikler om taktikk, fikk pipa en annen låt.

Skal vi ikke lytte til de vanlige kameratene i partiet? Er det vår oppgave å applaudere gjennom SKS forslag til linjer?

I vår avd. har vi stått på ei linje som kunne ført til et nytt APA-eksempel. I alt for stor grad har vi hoppa på og fulgt det vi trodde var partilinja (med stor P). I stedet for å være sannhets søkende, lytte til folk og diskutere problemene, har vi dura på med ei firkanta og steil holdning. Kamerater som det viser seg har stått for riktige linjer holdt vi på å presse ut.

Hvorfor er det sånn at mange av oss stritter med piggene så snart noen er uenig i eller har problemer med "fasiten"? Hvordan kan vi kjempe for at partiet blir sterkt enhetlig? En vei som iallefall ikke fører fram er å skjule og utslette uenighet. Alt for mange er redde for å måtte innrømme at de har tatt feil. Andre er redde for å bli stempla som mistenkelige personer eller bli sett på som ubrukbare. Slike ideer er noe av bagasjen vår og i ei periode var linja i avd. at vi ikke kvitta oss med feila, men skjulte alle motsigelser.

Noen eksempler på åssen vi behandler folk som kritiserer forskjellige forhold og legger fram konkrete problemer:

En kamerat hos oss har kritisert demokratiet i AKP og satt det på spissen som at demokratiet ikke fungerer i partiet. Hva har hun blitt møtt med? Med en gang har

folk spurt om hvorfor hun er med i AKP. Kameratene har ikke vært villig til å gå inn på å diskutere hva som ikke fungerte og hvor feila ligger. I stedet for er hun blitt møtt med kritikk for at hun ikke ser hovedsida i partilinja, bare bisida. Hun er kritisistisk og er for "svak i troen." Flere av oss har stilt spørsmål om ikke partiet i noen anledninger har ligget for lavt i løypa mot USA-imperialismen. Hvem har vært villig til å gå inn på å diskutere om det er riktig? Har ikke svaret vært: AHA, du undervurderer krigsfaren og ser ikke at Sovjet er den farligste supermakta. - Sånn kunne vi fortsette lenge.

Det var en gang en byråkratikampanje i partiet. Vi har følelsen av at dette har noe med anti-byråkrati å gjøre. Hvor ble det av den?

3 jenter i arbeidsplassavd.

OSLO-PLANEN MÅ FORKASTES!

Jeg har sett gjennom Oslo-"planen" som er presentert i FFP for september. Jeg synes dette er noe av det dårligste jeg har sett fra DS, og det sier ganske mye.

Det hele virker lite gjennomtenkt og som "skrivebordsarbeid" gjort i all hast. Jeg vil spørre DS:

Hva slags undersøkelser har dere gjort? Hvor har dere disse inntrykkene fra? Jeg kan vanskelig forstå at dere har gjort undersøkelser i det hele tatt, og at inntrykkene dere har fått av sit asjonen er noe som har ramla ned i hodet på dere. Dere kan umulig ha satt dere skikkelig inn i problemene og diskutert grundig ut fra dette. Jeg mener dere må diskutere hele planen på nytt etter å ha undersøkt nøye. Planen dere har lagt fram nå må forkastes.

Så til det konkrete. det er særlig to ting jeg vil gå mot i det dere har lagt fram. For det første: Forholdet sentral-lokalt.

Dere framstiller det som om det er et vanntett skille mellom det å jobbe for sentralen og det å drive massearbeid. Det er en farlig tankegang i det at folk som jobber sentralt skal adskilles fra massene og massearbeid. Jeg mener tida er inne for en ny masselinjekampanje, særlig her i Oslo, og da må hele partiet mobiliseres, ikke bare de som har oppgaver lokalt.

For det andre: Forholdet bolig - arbeidsplassavdelinger. Her mener jeg DS tar grundig feil. Problemene i boligavd. er ikke mindre enn i faglig-avd., snarere tvert i mot. Særlig har bolig - avd. i drabantbyene (det er de jeg kjenner til) lenge hatt problemer fordi de har svare KK-oppgaver og aldri i særlig grad

greidd å utvikle en lokalpolitikk. Dette gjør at boligavd. i stor grad spriker og har vanskelig med å finne et felles grunnlag å jobbe ut fra.

Ut fra dette mener jeg at tanken om å forfordele arbeidsplassene både med kader og politisk ledelse, er helt forkastelig. Nå må vi utvikle en lokal politikk for boligområdene, og dette er hele Oslo-partiet sitt ansvar. Jeg mener ikke at det ikke er problemer i faglig-laga, og at ikke disse skal få hjelp, men dette må ikke gå på bekostning av boligavdelingene.

UDS-formann

OM OMORGANISERINGA AV UDS - KRITIKK OG KOMMENTARER

UDS tar skarp avstand fra den framgangsmåten ledende organer har brukt for å legge om UDS-systemet. Vi mener at SK med hjelp av DS misbruker sin makt når de forandrer vedtatte organisasjons prinsipper over hodet på Oslo-partiets medlemmer, underkjenner årsmøtevedtak, og t.o.m. unnlater å informere UDS på forhånd.

Vi er langt på vei enig i innholdet i de endringene som nå blir gjort. Vi er også enig i at Oslo partiet trenger en skikkelig ledelse så raskt som mulig. Men hvis dere mener- og det ser det ut til - at det er likegyldig på hvilken måte vi skal foreta viktige endringer som kan bidra til å styrke ledelsen, er vi dypt uenig med dere.

At endringene er vedtektsstridige er i seg sjøl grunn god nok til å rope et varsku. Men det er her snakk om noe mer og langt farligere enn et enkeltstående brudd på paragrafer. Etter vår mening er metodene som nå brukes et resultat av en gradvis og årelang underminering av demokratiet i partiet. Derfor vil vi trekke kommentarene våre utover denne ene saken.

KK kan brukes som et eksempel på åssen vi mener at SKs ledelse har bidratt til gradvis å sette medlemmene ut av spill:

- KK som dagsavis startet med breie demokratiske diskusjoner, bl.a. på sommerleirene. Men diskusjonene blei i hovedsak konsentrert om spørsmål hovedavis eller sideavis alene,- de ble ikke styrt inn på sp.mål om gjennomføringa. Har vi råd? Har vi krefter? Er det realistisk å tro at vi kan greie det?

Det var ikke SK "riktige politiske linjer" det var noe i veien med, men måten diskusjonen ble styrt på ble en hindring i å få fram og diskutert andre viktige spørsmål,- ga medlemmene illusjoner om at ledelsen hadde de diskuterte problemene under kontroll. Den ga oss falske forhåpninger om partiets styrke.

Stadig større salg, mer og mer penger, flere og flere abonnenter, bud, folk til distribusjonen dugnad....Stadig mer enn beregnet. Kontrollen var ikke så god likevel, planene haltet eller t.o.m. manglet. Arbeidet svulmer, problemene øker.

Det trengs krisetiltak - først noen små, så større og større. Tiltaka må skje raskere og raskere. Resultat: For at de nødvendige krisetiltaka kan tas raskt nok, må demokratiet feies tilside - SKAU og "noen til" står igjen som avisas redningsmenn. En håndplukket konferanse kjøres sammen for å vedta statsstøtte - for øvrig en konferanse som ikke en gang uttaler seg om dette er en midlertidig, tidsbegrenset kriseløsning, eller om det dreier seg om linjeskifte.

Det er klare sykdomstegn i partiet i dag. Men omorganisering av UDS er ikke den blodoverføringa som Oslo-partiet har akutt behov for. Allikevel gjør dere bruk av "krisetiltak" i fredstid: Underkjenner distriktsårsmøtevedtak når dere mener det er riktig og innfører prinsipper for organisering av UDS som tidligere er blit. fordømt av hele Oslo-parti.

Så kom "hverdagen": Vi trengte

- Med hvilken rett gjør dere dette?

Oppløsningssymptomene i partiet i dag er etter vår oppfatning i første rekke mistillit til ledelsen, klart synlig i tida etter at økonomikrisa ble kjent. Denne mistilliten tror vi har utvikla seg gradvis i kjølvannet av en gradvis umyndiggjøring av medlemmene. Avdelingene har i dag uhyre liten innflytelse over planene for sitt eget arbeid, og

også over utviklinga av de politiske linjene i partiet. UDS - og kanskje også DS? - har en innflytelse lik null og opprerer omtrent bare som løpegutter for partiledelsen. Dette er undertrykking. Medlemmene, i UDS, DS og avdelingene, blir hindra i å virkelig bruke sine erfaringer, kunnskap og ressurser i parti- og frontarbeid, og de blir hindra i å utvikle dem. Dette forholdet gjør det naturligvis nødvendig at medlemmene vil føle seg unyttige, miste respekten for seg sjøl, og i neste omgang for ledelsen. Tilslutt står det bare to muligheter til bakte, i allefall for å gjenvinne sjølrespekten: a) Ta opp kampen for en riktig linje for ledelse, eller b) melde seg ut. Allerede i dag velger mange det siste.

Dersom ikke demokratiet gjenreises i partiet, vil det komme til å spreke, med eller uten omorganiserte UDS. Som ledelse har dere hovedansvaret for de udemokratiske linjene for ledelse som har utvikla seg - og dere har hovedansvaret for å fjerne dem. Det kan dere bare gjøre ved å høre på oss.

Når avgjørelsen om KK som dagsavis eller ikke skal tas, må alle erfaringer med avisarbeidet fra grunnorg. og oppover oppsummeres og brukes. Uten disse vil avgjørelsen kanskje bli "politisk riktig", men hvis SK igjen setter medlemmene tilside vil

arbeidet igjen likefullt bli en tung plikt.

Vi foreslår en stor massediskusjon i hele partiet om dagsavis før avgjørelsen tas.

Til denne konkrete saken:

Å opprette nye underdistrikter, slik det nå blir gjort er etter vår mening udemokratisk, hvor "politisk riktig" det enn er hele Oslo-partiet skulle ha tatt del i den diskusjonen SK og "andre" har hatt, for endringene ble gjennomført. Evt. kunne det etter mindre omfattende diskusjoner ha blitt satt i gang prøveprosjekter + gjort endringer der behovet var helt akutt - etter diskusjon med dem det gjaldt (inkl. UDS).

Vi trenger fortsatt denne diskusjonen, for at de nye UDSene kan bli reelle ledelser. Vi mener at overgangen fra geografiske UDSer til bransje-UDSer må
a) diskuteres ut fra partiets situasjon i dag og over tid (se under neste pkt), og
b) diskuteres i hvert alle ledd i Oslo partiet: dvs ikke bare hva det vil bety for avdelingene og UDSene, men også hvilke krav dette stiller til DS. Det er etter vår mening nemlig hele Oslo-partiets sak.

Ut fra det vi vet i dag (vi har relativt begrensa erfaringer) mener vi at planene om geografiske UDSer var urealistiske. Partiet har foreløpig ikke nivå til å utvikle et levedyktig småbysystem i Oslo. Til det har vi både for lite ledende kader til disposisjon og for lite kunnskap og erfaringer på de forskjellige kampavsnitt. Vi tror som SK og DS at en bransjeinndeling - med alle de svakheter og farer som ligger i en slik inndeling - tross alt er den beste måten å inndeile Oslo-partiet på nå. Enklere administrasjon, lettere å samle erfaringer og utarbeide linjer på de ulike områdene (fag-

lig, bolig, osv), lettere å fostre ledende kader på delområder. Hovedfaren ligger etter vår mening imidlertid fortsatt i faren for å utvikle "bransje-partier"/"konge på haugen"-linjer, at vi mister forståelsen for de "andre partienes" problemer og behov, økende motsigelser mellom forskjellige typer avdelinger og yrkesgrupper osv. Derfor mener vi at bransje organisering må bli en midlertidig ordning, og at målet må være med tida å gå tilbake til "småbysystemet" - geografiske UDS.

Vi ser liten grunn til å motsette oss det av omorganisering som allerede er blitt gjort, men vi mener at resten må vente til sp. målet er skikkelig diskutert med alle berørte parter (avd. og UDS). Selv om behovet for ledelse er stort, er det på UDS-plan ikke så akutt at de avd. det gjelder ikke kan vente enda noen uker eller måneder. Hele styret og hele avd. og hele UDS/begge må ta del i denne diskusjonen.

fra et geografisk UDS

Organisering - svar på kritikk

Vi har snakka med mange kamerater som sier de vil ha nærmere begrunnelse for hvorfor organisasjonsmåten er blitt endra i Oslo. Og noen sier at DS prøver å "organisere bort" problemer.

DS har ikke lest dette svaret, men jeg skriver det på oppdrag. Jeg har vært med på å opprette/nedlegge det ene og det andre, og trur at mitt syn/erfaringer er nokså typiske.

for noen år siden tok DS initiativ til å opprette såkalte "parti komiteer" i Oslo, dvs ledelser for bransjer. De fleste var valgte organer, noen rakk bare å bli utpekt. DS fremma forslag om å få denne typen organisering inn i vedtektene. Erfaringene våre med "partikomiteene" var i alle hovedsak svært bra, det kan mange kamerater bekrefte. Dyktige folk

leda sin egen bransje, det var framgang i det faglige arbeidet, og disse leda også alt partiarbeid, også KK. Så gjorde SK en feil: I steden for å forstå at disse ledelsene sprang ut av et konkret behov så sa de at det var vedtektsstridig og feilaktig organisering. Jeg og daværende DS gjorde sjøl den feilen at vi tok mer hensyn til den kritikken enn til Oslo-partiets reelle behov. Dermed blei ungen kasta ut med badevannet; Vi sto igjen med en lang rekke med avdelinger som ikke hadde noe særlig med hverandre å gjøre, enda de burde ha svært nært samarbeid. Og rekka med avdelinger blei stadig lenger. for to år sia reiste det seg en storm av kritikk fra avdelingene fordi de ikke blei leda. For det blei de ikke. En håndfull kamerater skulle "lede" alle Oslos avdelinger. Ikke småtterier. I nesten et år pågikk det diskusjoner i DS om hvordan partiet i Oslo skulle være organisert. For sånn som det var kunne det absolutt ikke fortsette. I "samforstand med SK" fremma DS et forslag for medlemmene om å organisere underdistrikter ut fra modellen å lage "småbyer". Dvs å knytte sammen boligstrøk og de arbeids plassene som lå i området. Sjøl trodde jeg at dette var helt riktig. Jeg tenkte at bydelene var viktige enheter, og at boligavd. og arbeidsplassavd. kunne ha utbytte av å hjelpe hverandre med forskjellige ting (det har vi begrunna før). Og at vi ville få ledelser mellom avdelingene og DS som ville bli bedre ledelser, fordi de var knytta nærmere til det lokale arbeidet.

Vi kom fram til akkurat det forslaget mye fordi vi studerte Kominterns erfaringer fra 1924. De la mye vekt på forholdet mellom boliglaga og arbeidsplass-laga. Det var innvendinger mot dette fra medlemmer: At forbindelsen mellom bolig og arbeidsplass er helt annerledes i Oslo nå, enn i 1924. Og at de faglige laga ville lide under at de ikke fikk ledelse sammen med andre lag i deres bransje. To sentra (UDS og frak. ledelse). Disse innvendingene blei diskutert, men blei ansett som underordna - da.

vi har hatt denne typen UDS i et år. Kameratene i disse UDSene har gjort en utmerka jobb ut fra sine forutsetninger. De har drevet mye med KK, og KK hadde liggi mye tynnere an hvis vi ikke hadde hatt UDSene. De har hjulpa mange lag, takk og pris. UDSene har hatt liten vegledning fra DS' side.

Etterhvert blei det stadig klarere for meg sjøl at jeg hadde undervurdert problemene som UDSene hadde/måtte få med å lede arbeidsplasslaga. Da disse UDSene blei oppretta, tenkte jeg oppriktig at UDSene skulle bli i stand til, etterhvert, å lede boliglaga samtidig som de leda taktikken til et grafisk lag, et jernlag osv. Det var feil tenkt

Taktikken for en bransje må sees under ett. Det er et vanskelig arbeid. For å stake ut taktikken og lede det faglige arbeidet i en bransje, trenger vi de beste kreftene som Oslo kan oppdrive.

Men jeg tenkte at et UDS skal være ledende i taktikken i for eks. grafisk ut fra de kreftene som tilfeldigvis hadde havna i deres begrensa underdistrikt. Jeg trur nå at vi skulle diskut-

ert nøyere de innvendingene som kom, spesielt fra de faglige kameratene-tidligere.

I løpet av det året som er gått, førte diskusjonene om UDS systemet til at DS foreslo overfor SK at vi ville lage bransje-UDSer, og reine bolig-UDSer. Dette var i mot vedtektene. Men SK ga dispensasjon fra vedtektene, og sa at DS fikk lage eksperimenter med bransje-UDS. Det har vi gjort. SK får ta kjeft eller ros for dette på landsmøtet sitt, jeg mener at de slett ikke skal ha kjeft for det.

Vi trur ganske bestemt at det er riktig nå å lage bransje-UDSer. Vi har sett hvordan det faglige arbeidet nesten totalt har mangla ledelse. At mulighetene er store hvis vi er flinke. At bolig-UDSer kan bety mye for boligkampen hvis de får konsentrert seg om den.

Vi trur ikke at vi nå "organiserer vekk problemer". Vi veit godt at hvis vi ikke begynner å være ledende på det faglige området, så blir resultatet av bransje-UDS relativt begrensa. Vi driver en god del med faglig arbeid nå. Hva synes dere, faglige kamerater? Vi veit også at vi må gi vegledning i boligarbeid og kvinnearbeid. Men vi trur at organiseringa letter arbeidet og fremmer en riktig innretting på arbeidet.

Har vi vært udemokratiske i den siste fasen med bransjeorg? Ja, vi har vært udemokratiske overfor de UDSene som har fungert til nå. Vi burde ha tatt oss tid til å diskutere dette med UDSene på en skikkelig måte. De faglige laga eller deres styret som er blitt berørt, er blitt diskutert med. Men det er helt klart at de "gamle" UDSene noen ganger har sett at et lag er forsvinn uten at de sjøl har fått noen skikkelig begrunnelse. Jeg trur vi har

vært litt for raske på labben noen steder. Vi lover å oppsøke de berørte UDSene og få en diskusjon om dette.

Jeg har lært (og jeg tror også DS):

- Legg større vekt på kameratens innvendinger.
- Vær ikke "prinsippiell" (partikomiteer og 1924), men tenk ut fra behova først.
- Vær forsiktig med å si at "nå er Oslo riktig organisert". Oslos organisering vil sikkert forandre seg med åra. Ikke noe er "helt riktig".

Hilsen Arnt

OM KRISA INTERNT

FRA EN
LITEN BOLIGAVDELING I EN STOR
DRABANTBY.

(Denne artikkelen skulle egentlig stått i TF, men den kom ikke med pga tidsfristen. Derfor trykker vi den her).

1. Feil i planlegginga og trøtte småbarnsforeldre.

P.S. advarer i August-TF mot å legge skylda for frustrasjoner på SK sin planlegging og trekker fram vanskene internasjonalt og partiets alder som viktige (viktigere ?) faktorer. Tja.

Typisk uttalelse fra kamerater i avdelinga mi går omtrent som følger: "Her har vi slitt og slept gjennom mange år - vi har flydd til de samme folka med liste etter liste, stilt de samme parolene til 1.mai tre år på rad uten noen gang å få gjort noe med det - vi ser ingen resultater, får aldri tid til å gjøre noe lokalt - hva er vi egentlig organisert som boligavdeling for?"

En slik trøtthet og frustrasjon vil sjølsagt forsterkes av problemer som "hvor går Kina", "hva skal vi tru på" og problemer med småunger, bekkenløsninger og hel-dagsjobb, men jeg mener i hvertfall at situasjonen nå i hovedsak er et resultat av langvarig mangel på dagskamp/organisering/vekst lokalt - og at det skyldes feilaktig planarbeid gjennom flere år der avdelinga er blitt pakkeskisse for datoeri og sentrale kampanjer over en lav sko.

Det er ikke i hovedsak en spørsmål om jobb og unger- for tenk på den enorme ressursen det er med mange folk i jobb/fagforeninger over flere år, folk som har egen interesse av å slåss for daghjem og sikre skoleveier, folk som har bodd en stund og kjenner både mennesker og problemer i boretts-laga, folk som har noen år på baken og har vunnet litt livserfaring. - MEN! som ikke er blitt gitt anledning til å slåss verken på jobben (vi har attpåtil hatt en fagforeningsformann i avd. vår) eller med bolig/trafikk - saker fordi dette sto som punkt ørtenhundre i planen.

Og sjølsagt er vi nødt til å gjøre noe felles, som parti - som KK, 1.mai og valg, men det forhindrer ikke en påstand om at det lenge har vært linjefeil i planlegginga som kort og godt er neglisjering av livskilden til partiet: dagskampen.

Og den planlegginga må SK ta sjøl kritikk for ettersom de er huene bak planene - så skal nok vi i tur og orden ta sjølkritikk for å ha vært sløve nok til å godta, bukke og springe i vei.

DEMOKRATI OG SENTRALISME

Og her er vi ved neste korsvei: P.S. sier i august-TF at kamera-ter ikke må kritisere ledelsens stil i TF fordi vi har samme feil sjøl??

Typisk reaksjon på sommerleiren i år: "Dette var ok fordi det var første gang innledninga ikke har vært en facit vi har brukt resten av leiren til å dunke inn i leirdeltakera." Denne stilen - å dunke"linja" inn med firtoms-spiker - er en hardnakka stil i partiet. Og den har vært solid fremma av partiledelsen i TF og andre fora. Det er en stil som fremmer servilitet og usjølsten-dighet og hemmer skikkelig enhet og slagkraft. Skal vi få noe skikkelig oppgjør med den, nytt-er det lite å unnskyldne SKs feil med at resten av partiet lider av det samme(hva ellers?) eller bli jomfrunalsk overrasket over at HGs "personlige meninger" om Kong Sverre av en eller annen mystisk grunn er blitt "oppfatta" som "partilinja".

Jeg mener at det nettopp etter-som "dunk-fast-linja-ovenfra-" metoden har vært brukt så omfat-tende, er det prisverdig at det nå dukker opp kritikk av SK som ikke SK først har lagt fram av seg sjøl.

HVORFOR NÅ?

Jeg mener at det kommer av at SK i og med skandalen med KK sin økonomi brukte opp "tabbekvota" si. Først en kjempegjeld(vi er ikke smålige i dette partiet når vi først slår til) - så uendeligheten av tid før det kommer tall og framtidsplaner på bordet. Først redaksjonell avvisning av stats-støtte under debatten i KK våren - 79 (samt i SKs interne sjølkritikk) - så en helomvending(sikkert riktig nok), men uten å yte noen form for oppreisning til de som hadde hevda slike meninger like før, eller en liten intern unnskyldning for atdet var nødvendig å sette så mange partikamerater i politisk knipe ved at de den ene dagen argumenterte hardt mot statsstøtte (slåss for partilinja) - og den neste dagen leser i KK at pytt- pytt. Da blir folk sinna- og

ikke bare de som er uenig i statsstøtte - fordi metoden er preget av arroganse og manglende skikkelig oppsummering/evt. sjøl kritikk.

Derfor kjære SK - hold øyne og ører vidåpne for all kritikk, og ikke vær for raske med å slå løs. Vi ønsker alle at partiet med både SK og medlemmer i behold skal komme gjennom krisa sterke-re og mer enhetlige !

RØDHETTE

DS' ANALYSE AV PARTIKRISA

1) Dette skal være noen kritiske merknader til DS' analyse av partikrisa (slik den legges fram i FFP for august og september).

For ikke å bli misforstått dithen at jeg synes alt ersvart med disse artiklene skal jeg gi ros på tre avgjørende punkter:

- Det er befriende at et ledende partiorgan uforbeholdent slår fast at det foreligger ei krise, på egen hånd og uten å være pressa av ei bunke med leserinnlegg.

- Det er svært prisverdig at innlegga viser alvorlig sjølkritisk vilje, og at dere angriper feila uten hensyn til prestisje.

- Det er også nyttig og viktig at dere slår fast at røttene til krisa i partiet ikke først og fremst ligger i endra ytre vilkår, (medlemmenes alder, ebbe i ungdomsbevegelsen, Kina/albania osv) men i feil i egne linjer. Og dere virker villig til å anerkjenne ledende organers ansvar for partilinja uten å søke å sparke ansvaret nedover ("Dette er en utbredt tendens i hele partiet, ikke spesielt i DS....").

Alt dette er svært bra og lover godt både for diskusjonen og for DS sin politiske helsetilstand.

DS' ANALYSE SEKTERISK OG BYRÅ - KRATISK.

Men når det er sagt: utgangspunktet til DS er egentlig litt sekterisk og byråkratisk: "... hverken Oslo-ledelsen eller toppledelsen har greid å lede Oslo-organisasjonen effektivt på lang tid. I balansen sentralisme /sjølstendighet, har sentralismen en uheldig overvekt...." (FFP august s.2). Og fra dette utgangspunktet hopper DS rett løs på organisasjonsmønsteret: "Oslo-organisasjonen har aldri hatt effektive organisasjonsledd mellom DS og avdelingene..."

Her ser vi hvordan utgangspunktet for at DS oppdager parti krise er at DS ikke synes de klarer å "lede" oss partimedlemmer "effektivt". Og medisinen de ordinerer er enkel: organisasjonsledd mellom seg og avdelingene. Men i virkeligheten er det ikke dette som er sjølve partikrise. DS leter etter partikrise i sine forbindelseslinjer til Oslo-organisasjonen, og studerer ikke den virkelige og nye krise som har lamma oss det siste året: Avdelingenes og medlemmenes handlingslammelse, forvirring og frustrasjon.

Ingen skal fortelle meg at DS har ei fin linje, og at problemet bare er å skaffe den ut blant medlemmene! Fordi DS tar utgangspunkt i sine egne (gamle) problemer og ikke i den aktuelle partikrise i avdelingene og medlemsstokken, er utgangspunktet sekterisk og byråkratisk, innretta på å løse DS sitt problem og ikke våre problemer.

DS tar et snevert organisatorisk synspunkt på det som er ei allmenn politisk krise. Dette er en forlengelse av DS sin tradisjonelle enøyde interesse for organisasjonssaker og omorganisering, som bare er et eksempel på dette organets vanlige politiske maktesløshet og avhengighet av sentralen. DS har alltid sitti i Oslo som SKs kone og bare tulla med kjøkken og barn,

som seg hør og bør i undertrykkende parforhold.

Hovedparten av DSSin store artikkel i august-FFP dreier seg om forholdet ledelse-medlemmer i Oslo-partiet, (resten er mer for strøtanker å regne). Egentlig dreier dette seg om sekterisme innad, om ledelsens atskillelse fra medlemmene og grunnorganisasjonen, om byråkratisme. Sekterismen utad blir ikke behandla. Dette er skadelig: DS drøfter ikke partikrise slik den framtrer i partiavdelingene, men slik de sjøl ser den sittende på toppen av Oslo-puddingen. Krise i Oslo-partiet er ikke først og fremst at TF og FFP ikke kommer på måner eller at avdelingene mangler kontakter osv. Det nye er at partiet som helhet er lammet, frustrert, i oppløsning og demoralisering og gjør stadig mindre

SEKTERISMEN

Hovedsvakheten ved DS sin store artikkel er at den ikke leverer noen kritikk av sekterismen. Sekterismen er alle de tinga som hindrer partiet og partimedlemmene i å knytte bånd til massene og sette dem i virksomhet med bra saker. Sekterismen er et gammelt inngrodd avvik i partiet som det bare sporadisk og kortvarig har vært ført noen kamper i mot. Vi har snakket om massene og masselinja hver dag de siste ti åra - men hvor mye av partiets arbeid fra dag til dag har virkelig hatt som siktemål å knytte oss til massene? Har vi ikke snarere vært opptatt av de

Sekterismen er liket i skapet i partiet vårt. Det har fulgt med oss mens vi har vakla mellom høyre og venstre, og stadig ved viktige anledninger blitt oppsummert som problem: i 1970, i 1973 og på det 2. landsmøtet ble det i beretninga karakterisert som et "brennende problem". Skal vi få slutt på klovneriet med 180 norske graders linjeskifter, subjektivisme, oversentralisering, politisk-ideologisk sløvsinn osv i partiet vårt er vi nødt til å stille oss oppgava å forene oss og partiet vårt med vanlige bra folk og vurdere hele arbeidet og hver enkelt oppgave i lys av denne målsettinga. (plassen til later ikke at jeg begynner å drøfte formene partisekterismen antar i dag. Har skrevet en art. jeg håper TF vil trykke om dette).

PARTIKRISA BUNNER I GAMLE FEIL.

Jeg mener det er feil å tru at røttene til den nåværende partikrisa er av ny dato - knytta til venstrefeil i oppgjøret med høyreavviket i partiet. Meste - parten av symptomene som nå slår ut i full blomst er gamle saker, - de stammer fra da partiet blei starta. At de slår ut akkurat nå, ser jeg i allefall noen grunner til:

Den brå og prinsipløse "korrigeringa" av venstrefeila i parti-

taktikken, de usedvanlige stor-mannsgale planene (og bankerotten det leda til), en serie krise - prega sentrale kampanjer uten oppsummering (faglig manifest, ungdomskampanja, anti-byråkrati-kampanja, dagsavis...) Kina / Albania m.m. (Her finns det sikkert behov for grundig analyse.

DS' analyse som legger opp til at røttene til krisa er nye, vil lede til ei overfladisk linje for korrigerings, som ikke treffer sjølve bøygen i partiet. Og den legger opp til å havne på trynet i høyregrofta igjen ganske snart dersom vi legger all vår sjel i å speilvende parti - linja fra 76/77 raskest mulig. Partihistoria hittil forteller oss at vi pleier å befinne oss en god stund i grøfta - høyre eller venstre - ca. hvert tredje år, og jeg tror ikke jeg er alene i partiet om å mene at det er vel ofte og at det finns bedre å gjøre enn å gni søla ut av øya.

IDEOLOGISKE TENDENSER

Jeg synes også at DS' drøfting av ideologiske tendenser i partiet fortjener noen kommentarer. Dogmatisme, subjektivisme og idealisme er de tre knaggene DS vil henge hatten på; (FFP-sept. s.5).

Ta dogmatismen: Skal det finnes noen domatisme må det finnes dogmer. Skal vi kritisere dogmatismen må vi drive konkret kritikk av konkrete dogmer. Jeg synes DS er ganske fattig på å peke på konkrete dogmer - og særlig fattig på konkret påvisning av hvordan "religiøs holdning til teorien" har bidratt til partikrisa. Jeg kjenner i hovedsak til to viktige dogmer i partiet: dogmet om at Kina alltid er bra og dogmet om at SK alltid har rett. Det finns nok også noe religiøst ved holdninga til endel teori, men der synes jeg allikevel vi har vært mer fleksible og ofte evnet å velge ut klassikersitat og prinsipper mer etter hva situasjonen har krevd av oss. Ser vi på dem kampanja mot dogmatismen som ikke er starta av noen og ikke er noen kampanje, men som likevel

foregår - trolig med basis i et SK-vedtak - så retter den seg mot dogmet om at Kina alltid er bra og at klassikerne alltid har rett, men jeg ser ikke noen krittikk av det viktige dogmet om SKs ufeilbarlighet. Det spørres om det finns noe tilsvarende dogme om DS' ufeilbarlighet. Men et svakt måneliknende gjenskinntur tror jeg vi kan skimte og det er mange som mener at den som har et embete også har fått utlevert endel forstand. DS bør ikke være så beskjedne at de lar dette temaet stå helt urørt.

Når det gjelder subjektivism og idealisme som "ideologiske tendenser" er det sant, men akk så allment. DS skal lete lenge etter avvik i ideologien som ikke på en eller annen måte er subjektivistiske og/eller idealistiske. Jeg skal ikke klandre dere for at dere ikke evner å stille en presis diagnose, det klarer slett ikke jeg. Men det ville være leit om noen trudde dere hadde gjort det, og derfor lot være å analysere sjøl! La oss slå fast at det er langt igjen før tampen brenner.

★★

Tilslutt: Det er svært bra at DS tar alvorlig på å legge fram sine synspunkter på situasjonen og oppfordre til debatt. Jeg oppfordrer flest mulig til å engasjere seg i den og tenke igjennom tinga sjøl: Det duger ikke å sitte med åpen munn og vente på at det skal falle pølse fra himmelen, ofte regner det litt av hvert i partiet vårt!

Andreas (12 år) som ofte stikker innom Felgen-verkstedet, prøvde vakuum-klosettet, men ville bestemt foretrekke plantefiber-kost fremfor denne form for eliminasjon av kroppens slaggprodukter.

SITUASJONEN I OSLO-ORG. - HØYREAVVIK I LEDELSEN

Her er vår kommentar til situasjonen i Oslo-partiet. Vi referer til RS(styreblad) for Mai som i hovedsak danna utgangspunkt for diskusjonen vår. Vi polemiserer mot innrettinga av RS-artikkelen.

Innlegget vårt blei skrive før sommerferien og følgelig før RS for august og FFP var i henda våre. Vi ønsker likevel å "si i fra" sjøl om FFP-Aug. "pynter på" artikkelen i RS-mai.

Det er bra at kampen nå reises mot feil i Oslo-organisasjonen. Det er bra at avdelingene i byen får bekrefte at det ikke bare er dem som sliter tungt og har en hel del problemer, andre avdelinger har det også, - og også høyere organer. Artikkelen i RS(mai) er informativ. Vi er likevel djupt uenig i den politiske innrettinga på artikkelen. Dette kommer vi tilbake til:

MEN FØRST:

Oslo-partiet er stort. Det består av mange og bra folk. Ærlige, oppofrende, kunnskapsrike, kampvillige og dugelige folk som har uttretta mæ bra. Men mange har gått lei. Mista fighting spirit. Mange er for - virra. Forbanna. Mange utafor partiet lurar på om lufta har gått ut av partiet. Er det Deng Hsiao-Pings politikk som forvirrer oss i Oslo ("en behøver jo ikke være kineser for å gå i l. mai togi Oslo!)? Er det lønnsstoppen? Vietnam? Har Kyvik skremt oss? - Vi lever ikke på månen, så alle disse omstendighetene (og masse fler til) påvirker oss. Men kjerna i Oslo-partiets problemer er å finne i sjølve Oslo-partiet.

HVA ER GÆRNT?

Over lengre tid har Oslo-partiet vært leda på en gærnt måte. Sagt med andre ord: Ledelsen har /har hatt et avvik i synet på hva et kommunistisk parti er for noe. Ledelsen forstår seg dårlig på grunnorganisasjonens ledende

rolle og betydning for et parti som vårt. Ledelsen forstår seg dårlig på masselinja. At partiets styrke må ligge i forbindelsen med massene, som partiets 2. landsmøte sier i beretninga.

Grunnorganisasjonene skole-res ikke, fostres ikke til å virke i sitt område. I svært mange tilfeller får ikke grunnorganisasjonene engang sjangs til å "være som fisken i vannet" i det lokale arbeidet. Tvert om "plukkes" de sterkeste kameratene til oppgaver "utafor". Planer som dunkes i hue på avdelingene, omkalfatring av planer, stressopplegg foran 1.mai, sommerleir o.l. - dette er noe av det som "plager livet av oss".

Når situasjonen "plager livet av oss" blir masselinja vår deretter. Men "situasjonen" er ikke noe abstrakt. Det er bl. a. levende personer som leder. Hos disse er det et avvik i synet på masselinja og grunnorganisasjonens ledende rolle. Et høyreavvik.

Ledelsen har også forståelse for prinsippet med "enkel og effektiv oppbygging". Ingen kan påstå at Oslo-partiet har vært enkelt og effektivt oppbygd. (Kanskje Nordengen trur det?)

Kommentaren i RS-mai peker på endel av problemene, men setter ikke fingeren på årsakene. Han/hun går ikke på politikken / ideologien, hovedvekta av problemene blir lagt på det organisatoriske. Og dette er igjen gjort for "teknisk". Og det blir uklart hva som menes når samme artikkel hevder: "I balansen sentralisme/sjølstendighet har sentralismen en uheldig overvekt" (s.2) og "... sentralisme/sentralisering som fungerer dårlig" (s.4) Og "...vi er på

vei inn i en akutt krise pga manglende / svak ledelse" (s.6). Er det byråkratisk sentralisme og ultra "demokrati" som menes? Da bør det sies!

LIKEVEL: Vi er enige i at forholdet sentralisme/sjølstendighet er et svært viktig spørsmål. Men fri og bevare oss for vedtak som nr.2: "Gi allmenn oppfordring om større sjølstendighet. Følge opp dette med konkret instruks: Dere kan / kan ikke i alle direktiv. Propagandre eksempler".

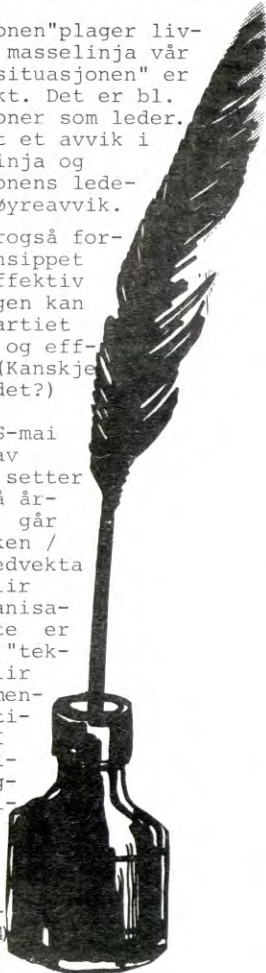
I flere år har grunnorganisasjonen blitt dårlig leda, sjølstendigheta har blitt kua, planer, kampanjer og direktiver er tredd nedover huene på avdelingene, ledende kamerater er snusa fra avdelingene til oppgaver "utafor". Da går det ikke an å presentere et vedtak som det ovafor, det er en provokasjon ovafor avdelingene. Det uttrykker et byråkratisk (og følgelig politisk feilaktig) syn.

Det er historisk riktig, men politisk gærnt at grunnorganisasjonene aldri er blitt utvikla for sjølstendig å ta initiativ, lede lokale kamper, bli ett med folket lokalt. På papiret kanskje.

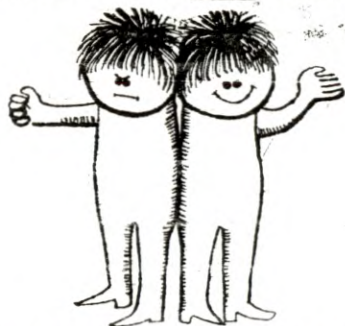
Sjølstendighet er ikke lett, det må en utvikles til. Det krever arbeid og mye disponering av egne krefter. Etter flere års torpedering av avdelingenes muligheter for sjølstendig arbeid, skal avdelingene oppfordres (allment) til sjølstendighet. Det holder ikke.

Det er nødt til å ligge ei politisk linje (som er årsaka) til grunn for at avdelingene og sjølstendigheta er så vanskjøtta. Ledelsen og ikke minst "forfolket" må mobiliseres til et oppgjør med dette. Det politiske innholdet i avviket må undersøkes og diskuteres for å kunne korrigeres. Dette mener vi er viktig for den politiske utviklinga i Oslo-partiet.

I vedtektene står mye bra om hva en avdeling skal være, bedre sammenfatta enn hva klassikerne har skrivi om dette. Fulgte vi vedtaka fra 2. landsmøtet grundig og ikke bare på papiret, ville Oslo-partiet vært en langt sterk-

ere enhet og et parti det sto
mye større respekt av i arbeider
klassen. La oss bruke vedtaket!

Vi er helt for omorganiseringa slik den blei gjort (UDS). Vi trur og det er riktig med bransje-organisering. Advarsel: Er organisering i bransje-UDS det samme som trade-unionistisk organisering? Ja, hvis ikke vi kan se forskjellen på revolusjonær politikk i bransjen og faglig politikk i snever forstand. Hvis bransje-UDS bare skal bry seg med forberedelser til fagforeningsmøter, - da blir det raskt trade-unionisme. Men hvis bransje-UDS ser seg som fortroppen for massene som jobber i bransjen, - den revolusjonære fortroppen, da vil avgjort bransje-UDS-organiseringa være bra. Da må UDS gripe hverdagen på jobbene, utvikle grunnorganisasjonene, styrke masselinja deres, gjøre bransje-UDS til en enhet og kraft.

Altså, - vi er for å omorganisere, men ikke for å løse et teknisk problem. Men for at organiseringa skal uttrykke og tjene ei riktig politisk linje, ei linje ledelsen i dag avviker fra.

Kameratslig hilsen UDS

OM 17. MAI 1979

Vi har fått noen spørsmål om hvorfor vi ikke tok initiativ til noen demonstrasjon på 17. mai-79. Vi gjorde det ikke fordi vi mente at partiet ikke hadde kapasitet til å gjøre noe skikkelig med mobilisering til en slik demonstrasjon. Derfor gikk vi inn for at det bare blei arrangementer på gravlundene.

Vi håper vi kan vurdere annerledes i 1980.

DS

OM 1. MAI UNDERSKUDET 1978

Grunnen til at det ble underskudd i 1978, var et urealistisk budsjett: Det var postert altfor store annonseutgifter. Grepet om hele økonomien for 1. mai 1978 var generelt for svakt. Meike-salget, den viktigste inntektskilden, var mye dårligere enn det kunne ha vært. Anonsene var likevel det viktigste.

For ikke å gjøre sammen feil i 1979, blei det brukt mye mindre penger på annonsering. Og regnskapet balanserte. Når vi ba medlemmene om å dekke 78-underskuddet, så var det for å få saka ut av verden. Vi syntes ikke det var riktig å få i stand en innsamling blant våre venner, ettersom de heller kanskje kunne gi til KK/RV-innsamlinga. Men vi burde antagelig også henvendt oss til andre 1. mai-aktivister enn oss sjøl. Den viktigste lærdommen blir allikevel: Sørg for at det aldri blir underskudd!

Per

KJØP - LES - DISKUTÉR!

NÅ ER DET KOMMET: HEFTE OM FAGLIG POLITIKK FRA MARX - ENGELS - SKOLEN! VI VIL OPFFORDRE ALLE VÅRE FAGLIGE KAMERATER OG KAMERATER PÅ ARBEIDSPLASSENE TIL Å KJØPE, LESE OG BRUKE DETTE HEFTET.

Vi tar her med en smakebit fra heftet for å pirre kjøpelysten - Av - snittet "Fagforeninga - arena eller front?":

"Bak dette spørsmålet skjuler det seg et viktig problem. Åssen har vi oppfatta fagforeningene? Hva er deres egentlige rolle? Det kan ikke herske tvil om at svært mange kamerater har oppfatta fagforeninga først og fremst som en arena. Et sted der kommunister og progressive møtes til duell med arbeideraristokrater, reformister, revisjonister og reaksjonære, et "forum faclicum" (eller hva det nå vil hete på latin) der massene vender tomme ned eller opp for kommunistene alt etter hvor drabelige vi er til å slåss med ord.

Nå er fagforeningene på sett og vis en arena: det foregår harde kamper der, det foregår klassekamp. Men fagforeningene er ikke først og fremst et forum for diskusjon og kamp medlemmene imellom. Da fagforeningene blei starta betydde dette et voldsomt skritt framover for arbeiderklassen. De blei starta ut fra behovet for å tøyse konkurransen arbeiderne imellom der arbeiderne ellers enkeltvis måtte underby prisen på arbeidskrafta si overfor kapitalisten. Splitta, enkeltvis er arbeider ingenting. Samla er de i stand til å forsvare seg mot mange av borgerskapets overgrep. Marx sier i et resolusjonsforslag som blei vedtatt av den 1. internasjonale, at fagforeningene har " sitt utspring i arbeidernes frivillige bestrebelser for å avskaffe eller i det minste innskrenke konkurransen med det formål å tilkjempe seg lønnsbetingelser som hever dem over de rene slavers stilling."

En god del av vårt "venstre"-tull i mange foreninger trur jeg skriver seg fra grunnleggende feilaktig innstilling til denne sida av fagforeningsvirksomheten. Kampen omkring lønns- og arbeidsforholda er fagforeningenes grunnleggende oppgave. Det er derfor de er oppretta, og det er derfor de eksisterer. Fagforeningene er derfor først og fremst en front, der arbeiderne, uansett meningsforskjeller ellers, har slutta seg sammen for sine umiddelbare interesser. Og dette krever av kommunistene en grunnleggende annen innstilling, og en helt annen taktikk enn den vi benytter oss av for eks. i et studentersamfunn eller et kommunestyre."

Heftet tar også opp en drøfting av andre sider ved taktikken, og det tar opp arbeideraristokratiet. Heftet tar også opp viktige og interessante emner som: Masselinja, personlige feil, Partiets org. sekterisme, Sekteriske linjer, Ikke slå i alle retninger, Allianser.

Morten